

Tato disertační práce se zaměřuje na ostrov Imvros v Egejském moři – turecky Gökçeada a řecky *Τμβρος* – a využívá rozvíjející se "hraniční krajinu" ke zkoumání sociálně-politických mýtů příslušnosti spojených s procesy vzniku a návratu diaspory. Sledováním rozmanitých úprav hraniční oblasti ("border-scaping practices"), k nimž na ostrově Imvros docházelo od jeho postoupení nově vzniklému tureckému národnímu státu po první světové válce a osvobození jeho řecky mluvících obyvatel od řecko-turecké výměny obyvatelstva v roce 1923, poukazuje na podstatný posun mezi "hegemonickou hraniční krajinou" a "proti-hegemonickou hraniční krajinou", k němuž na ostrově došlo zhruba na počátku 90. let 20. století. Zatímco éra "hegemonické hraniční krajiny" je spojena s mnohostranným dopadem (dopady) tureckého budování národa na nucené vysídlení řecky mluvících obyvatel Imvrosu – a tím i na paralelní vytvoření imvrijské diaspory – především mezi 60. a 80. lety 20. století, éra "proti-hegemonické hraniční krajiny" je naopak spojena s rozvíjejícím se hnutím za návrat diaspory, kterého se od počátku 90. let 20. století účastní někteří členové imvrijské diaspory. Podklady pro tuto práci tvoří také 42 rozhovorů a 33 kreslených map získaných od příslušníků první, druhé a třetí generace imvriotské diaspory, kteří souhlasili s účastí na etnografickém průzkumu založeném na "grounded theory" prováděném v Turecku a Řecku mezi srpnem 2021 a srpnem 2022. Tím, že se práce zabývá osobními vzpomínkami účastníků výzkumu, ilustruje paradoxní způsob, jakým juxtapozice hegemonických a nehegemonických sociopolitických mýtů o příslušnosti k Imvrosu – nebo lépe řečeno k představám o Gökçeadě nebo *Τμβρος* – současně zasahovala do žité zkušenosti a prostorových představ příslušníků imvriotské diaspory a (re)formovala je jak v průběhu "hegemonické hraniční krajiny", tak v průběhu "proti-hegemonické hraniční krajiny". Vrhá také pozoruhodné světlo na hraniční prostory identity a sounáležitosti, které mnozí členové imvrijské diaspory zaujímají při orientaci ve vztahu (vztazích) k Imvrosu, Turecku, Řecku a dalším zemím. Tím, že práce začleňuje kontext(y) vzniku a návratu diaspory do nedávno rozšířeného souboru odborné literatury o "hraničních krajinách", reaguje také na přetrvávající potřebu přijmout nové způsoby zkoumání neustále se vyvíjejících migračních trendů – v tomto případě měnících se vzorců zapojení diaspory do vlasti – spojených s proměnlivou realitou neustále se globalizujícího světa. Pevné zakořenění vzniku i návratu imvrijské diaspory v praktikách "překračování hranic", které vycházejí z vylučovacích aspektů "politické sounáležitosti" s Gökçeadou a pocitu niterné "sounáležitosti" s *Τμβρος*, navíc nakonec ukazuje, že "sounáležitost" – i když je někdy vykreslována jako méně sociálně-politicky relevantní forma příslušnosti – může představovat stejně mocnou sílu jako "politická příslušnost" při katalyzování zásadních sociálně-politických změn. Práce rovněž přispívá k doplnění mezer v odborné literatuře týkající se mezigeneračních dopadů řecko-turecké výměny obyvatelstva z roku 1923, a to konkrétně na osvobozené národnostní menšiny – spíše než na menšiny, které byly součástí výměn obyvatelstva – v Turecku a Řecku, a také k rozšíření v současnosti kusé literatury týkající se mezigeneračně různorodého – a neustále se proměňujícího – vztahu imvrijské diaspory k její imvrijské vlasti v průběhu předchozích tří desetiletí.